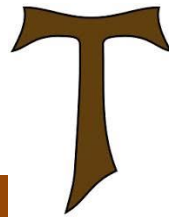

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

maig 2023

núm. 266

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

L' Ascensió (21 maig)

ECHAD LA RED AL OTRO LADO

Parece que el Evangelio de San Juan termina en el capítulo 20 con la creación de la comunidad mesiánica, el envío y donación del Espíritu Santo. Pero el evangelista tenía algo más que decir. Ofrece un capítulo más para explicar “lo que debemos saber, como pequeña comunidad, para que nuestra misión de fruto”.

Pedro dice que se va a pescar. Parece buena idea a Tomas, a Natanael, a Juan, a Santiago y a dos discípulos más que estaban por allí. No son los Doce. Se ha formado una pequeña comunidad espontanea de incondicionales. Está Pedro arrepentido de sus negaciones, Natanael, el israelita sin doblez, Tomás el que metió su dedo en la llaga para creer y nos recuerda el: “Bienaventurados los que sin ver creen”, nosotros. Está Santiago y su hermano Juan, el que siempre acompañó a Jesús y le reconoce bajo todas las apariencias. Hay dos más del grupo de seguidores.

Es de noche. Se reparten en dos barcas y reman animosos y confiados, son profesionales de la pesca, han pasado muchos días y muchas noches en el Mar de Galilea y saben faenar. Pero esta vez su trabajo va a ser símbolo de la misión evangelizadora de una comunidad cristiana y no basta la buena voluntad. Pasan la noche y las redes siguen vacías. Un fracaso total, no han sido capaces de pescar ni un solo pez.

Jesús está en la playa, les ha pillado trabajando, pero no le ven. La oscuridad de la noche, la fatiga, la rutina les tiene muy ocupados. Amanece, Jesús les llama y pregunta si tienen algo para desayunar. ¡Lo que faltaba! ¡A quien se le ocurre venir a comprar pescado a estas horas! Y la respuesta no pudo ser más seca: No. No le han reconocido.

- Echad la red al otro lado - dice Jesús.

¡Bueno! Por probar una vez más... Obedecen. Y la red se llenó de tal manera que entre todos no tenían fuerzas para subirla a la barca. Y tuvieron que pasar a ayudar, a toda prisa, los de la otra barca.

¡Es el Señor!- dijo Juan.

La noche, es la ausencia de Jesús. El día trae su presencia “Yo soy la Luz del mundo, quien me sigue no camina en la oscuridad, tiene la Luz de la Vida”.

Estar en la noche, ciegos en las obras de las tinieblas o de la carne, según San Pablo es estar en: "...idolatría, odios, discordia, celos, rencillas, divisiones, disensiones, envidias..." (Gl 5, 16ss).

Estar en la Luz es estar identificados con Jesús, el Señor, y trabajar movidos por el discernimiento del Espíritu. Sus frutos son "amor, alegría, paz, paciencia, afabilidad, bondad, fidelidad, mansedumbre, templanza... los que son de Cristo han crucificado la carne con sus pasiones" (Gl 5,22ss).

Si se está en la noche no hay pesca.

Sin identificación con Jesús no hay pesca, no hay capacidad de convocatoria, ni agregación. Sin discernimiento no hay pesca. Jesús, el Señor, indica el lugar dónde hay que echar la red. No donde siempre, sino donde está la multitud que no cree.

Todo acabó en un buen desayuno con pescado a la brasa. El evangelista Juan, nos regaló el capítulo 21 para enseñarnos a caminar en la LUZ como comunidad cristiana/franciscana de PAZ Y BIEN.

Sor Victoria Triviño, osc

EMAÚS

Després d'escollar la història dels deixebles d'Emaús, m'he adonat de la gran importància i de la profunditat que té aquest Evangeli. Mentre va caient la tarda, els dos deixebles tornen a casa desenganyats, perquè creuen que tot el que han viscut darrerament a Jerusalem no ha servit per a res. Esperaven l'alliberament del seu poble, Israel.

En el seu camí cap a casa, en el seu camí de la vida, se'ls fa present Jesucrist Ressuscitat, però els seus ulls materials no el reconeixen. Després de parlar una estona amb Ell, mentre caminaven, Jesús els retreu la seva lentitud en creure tot allò que els profetes havien dit: "No calia tot aquell sofriment que Jesús va patir per entrar a la seva glòria?"

Una vegada més, Jesús ens fa veure el gran lligam que hi ha entre el sofriment i l'amor. Per amor a tota la humanitat, Jesucrist es va entregar al sofriment i a la mort, i una mort en Creu. Morint a la Creu, Jesucrist, al Ressuscitar, va entrar a la seva glòria i va donar i segueix donant vida eterna als homes i dones que lliurement la volen acceptar. La vida eterna és que coneuguin el veritable Déu, i a Jesucrist, Déu Fill a qui Déu Pare ha enviat a la humanitat.

Quan els deixebles d'Emaús varen arribar a casa seva, insistiren al "foraster" amb qui havien fet camí, de quedar-se, ja que s'anava fent fosc. A mesura que se'ns apropa "la nit de la vida", els que coneixem, encara que només sigui una miqueta, a Crist, tot sovint li demanem que no ens deixi, ja que cada dia que passa ens reconeixem més febles i inútils per tirar endavant tot sols.

Jesús es queda amb ells, però, al partir el pa, va desaparèixer de cop. Fou llavors que se'ls varen obrir els ulls. Varen viure en primera persona el gran misteri de la transsubstanciació, és a dir, la conversió del pa i del vi en el Cos i la Sang de Jesucrist. Efectivament, Jesús Ressuscitat, en aquells moments, desapareix com a persona material, desapareix de la seva vista. Fou llavors quan comencen a recordar que des de que el varen trobar pel camí, els hi cremaven i bategaven ben fort els seus cors. Els hi cremaven els cors pel foc de l'amor de Déu, que estava al seu costat.

En el darrer sopar, el Senyor va ensenyar als seus Apòstols com es duria a terme aquell misteri de la Sagrada Eucaristia ... Aquella va ser la primera Eucaristia tal i com la seguim celebrant avui en dia.

Quan anem a combregar, cal que siguem ben conscients del què fem, cal que siguem ben conscients de tot això. És un immens regal per als batejats, que assistim al banquet amb el vestit de festa ben net ...

Balbina Birba, ofs

Déu em va inspirar

Déu em va inspirar a començar a fer penitència d'aquesta manera: quan jo estava en el pecat, em semblava amarg veure els leprosos, i el Senyor em va guiar enmig d'ells i jo els vaig mostrar misericòrdia.

Sant Francesc comença el seu testament amb aquestes paraules: "Déu em va inspirar". I continua: "El senyor em va guiar" També diu: "El Senyor em va donar germans". No diu: "És el que jo volia" o "és el que vaig decidir". Es veu ben clar que la seva vocació i la seva vida en general estan inspirades per Déu. Té raó. Sant Francesc abans de la seva conversió, no hauria pensat mai, ni en els seus somnis, que esdevindria un sant, però és Déu qui el va guiar a ser-ho.

El món d'avui ens ensenya que som els únics autors de la nostra vida. Podem assolir el que volem. Tot i que està bé sentir-nos capaços d'assoliments, hi ha el perill de caure en l'egocentrisme. Aquest perill també de vegades pot afectar a la nostra vocació franciscana, on potser intentem atribuir tot el que fem a les nostres habilitats; potser veiem la nostra vocació iniciada per nosaltres mateixos i no pas per Déu.

Sant Francesc ens explica ben clar que la nostra vocació no és ego-centrada, sinó Teo-centrada. Per a un franciscà/na, Déu és el far que guia el camí. La paraula de Déu és el mapa que hem de seguir. Sangeetha Rana, filantropa índia, diu: El temps ens dona el que necessitem, i la confiança ens dona temps" Moltes vegades, potser trobem difícil confiar en Déu i estem constantment ansiosos de com assolir el que hem de fer. Massa èmfasi en nosaltres mateixos ens provoca estrés, mentre que la confiança en Déu ens dona serenitat.

La crida de sant Francesc era per reconstruir l'Església. Per un home jove, que ni era papa, ni bisbe, ni sacerdot, era un treball impossible. Si hagués confiat en si mateix, hauria acabat res més que estressat. Tanmateix, sant Francesc va confiar en Déu que li va donar la serenitat de fer un pas cada moment: va reconstruir sant Damià, pedra per pedra. Va fer el que havia de fer cada dia. Finalment, va acabar reconstruint tota l'Església. I no oblideu que encara era un diaca i no un sacerdot, ni bisbe, ni papa.

Emily Dickinson, poetessa nord-americana del segle XIX, va dir una vegada: "'Per sempre' està compost de "ares". Potser estem passant per moltes coses a la vida. Potser ens sentim cremats o estressats. Sant Francesc ens ensenya a permetre que Déu condueixi la nostra vida. La nostra vocació Franciscana ens ensenya a deixar passar el nostre ego, i deixar entrar Déu a la nostra vida. La confiança en Déu ens ajuda a moure'ns de l'ansietat a la serenitat. Si podem viure bé el present, al llarg del temps, viurem vides santes dignes de la nostra vocació franciscana.

Fra Arun Renald, ofmcap

RECÉS DE QUARESMA 2023

La Quaresma és el període de quaranta dies d'abans de Pasqua, que el calendari litúrgic cristià assenyala per a preparar-nos per a la Setmana Santa. Atès que l'objectiu de la Quaresma és establir un període de reflexió i penitència, a fi de què tots els cristians tinguin temps de preparar-nos per la celebració de Pasqua, una de les maneres d'ajudar en aquest objectiu és fer un recés, el Recés de Quaresma.

Aquest any, amb la generosa i càlida col·laboració de la Congregació de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, l'hem fet a la casa natal de Maria Anna Mogas Fontcuberta, fundadora de la congregació, al carrer de Corró, ben a prop del convent dels nostres germans de l'OFM Conventual.

Hi va haver unes paraules de salutació del nostre Ministre i del nostre Frare Assistent i, tot seguit, la germana Clara Fernández, del Convent de Vilobí d'Onyar de l'O. S. C., ens va dissertar al voltant del **PERDÓ**, vist des de la perspectiva cristiana, est clar, i específicament de la franciscana.

«Aleshores Pere preguntà a Jesús:

--Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

Jesús li respon:

--No et dic set vegades, sinó setanta vegades set».

(Mateu 18, 21-22)

Enllestida la dissertació, els germans de la Fraternitat ens vam dirigir al pati de la casa, per a fer el Viacrucis Franciscà amb les quinze actuals Estacions, dirigit també per sor Clara Fernández.

El “Via Crucis” o “Camí de la Creu”, és un camí d'oració que cerca facilitar-nos la meditació de la Passió de Jesucrist al seu camí al Calvari. És molt probable que el costum de pregar les Estacions de la Creu comencés ja a Jerusalem, d'ençà el segle IV, durant l'època de l'emperador Constantí, quan es convertí en una fita pels peregrins a Terra Santa.

És ben cert que, per un munt de motius, ben poca gent podia anar a Terra Santa. Així doncs, es van establir aquestes Estacions del Via Crucis a molts santuaris d'Europa i, amb el temps, a determinats

indrets de les diòcesis. No hi ha certesa de quan van sorgir les Estacions tal i com les coneixem avui, ni quan es va començar a concedir indulgències, però tot ens porta a pensar en l'Orde Franciscà, atès que a ells se'ls va concedir la custòdia dels indrets més preuats de Terra Santa, l'any 1342.

Ja veient les grans dificultats per a peregrinar-hi, l'any 1686, el papa Inocenci XI va concedir a l'Orde Franciscà el dret d'erigir Estacions a les seves esglésies i va declarar que totes les indulgències que fins a les hores es rebien per visitar els llocs de passió de Jesucrist, les podrien guanyar també els franciscans i els afiliats a l'orde, "fent" les Estacions a les seves pròpies esglésies. I des de les hores fins a dia d'avui, amb la seva natural evolució.

«Déu altíssim i gloriós! Il·lumineu les tenebres del meu cor i doneu-me una fe resta, una esperança certa i una caritat perfecta; seny i coneixement, oh Senyor, per tal que jo accompli el nostre sant i veritable manament. Que la força abrusadora i mel·líflua del vostre amor, absorbeixi el meu esperit per damunt de tot el que hi ha sota el cel, perquè jo mori per amor del vostre amor, oh Vos, que us vau dignar morir per amor del meu amor».

El Recés va continuar amb l'Eucaristia a l'església del convent, i el posterior dinar de fraternitat.

Lluís Salas Grau, ofs

LA JOIA DE LA PASQUA ÉS EL GRAN GOIG DEL CRISTIÀ

Pasqua («Pésakh» en hebreu ; «Páscha» en grec i en llatí):

- La paraula Pasqua té dos significats que són sinònims.
- Pot significar «el Salt del Senyor», o també «el Pas del Senyor».

Anem al relat bíblic del llibre de l'Èxode a on les traduccions són sinònimes: «[...] **(el Senyor saltà / el Senyor passà de llarg) al veure la marca de la sang de l'anyell a la llinda i els dos muntants de l'entrada de les cases dels fills i filles d'Israel a Egipte [...]**» (Ex 12,12.23.27).

El poble d'Israel (saltà / passà) de l'esclavitud a la llibertat, del dolor o del sofriment de ser un poble oprimat per un altre a la joia de viure en llibertat. També el poble d'Israel (saltà / passà) de la mort a Egipte a la vida en la Terra Promesa, sent el Poble escollit pel Senyor per donar llum i vida a tot el món.

Aquesta és la interpretació que fa el poble d'Israel en relació a la Pasqua. Però ¿Quina interpretació hem de fer els cristians vers la festa de la Pasqua?

Pels cristians la Pasqua també **és el (salt / pas) que per mitjà de l'encarnació de l'amor de Déu (Jesucrist) per la seva mort i resurrecció ens allibera de la esclavitud del pecat i ens porta cap a la Terra Promesa de la Jerusalem Celestial, sent Ell el Bon Pastor que té cura del seu ramat (Poble = Església).**

Els cristians ens hem de sentir sempre estimats per Déu perquè Ell ens ha perdonat, ens ha salvat, ens fa que puguem participar del seu amor.

Jesucrist ens diu que tenim un Pare que ens estima. Aquest "Pare" en veritat Jesús ens diu que és el Nostre Pare, i si ho és nosaltres som els seus fills i filles en la fe (per l'agua i per l'Esperit = Sagrament del Baptisme); perquè per la seva voluntat els batejats som temples de la seva llum i de la seva gràcia, vers el seu amor.

<p>Els cristians hem passat: De la tenebra a la llum. Del pecat a la gràcia. De la ofensa al perdó. De l'egoisme a la caritat. De la por a la confiança. De l'angoixa a la pau. De la mort a la vida.</p>	<p>La joia de la Pasqua ha de ser sempre el goig del cristià. Els cristians no ens hem de deixar vèncer per les adversitats o dificultats de la vida: perquè la nostra fe, la nostra esperança i el nostre amor han de donar sempre testimoni d'allò que som: veritables fills i filles de Déu. I sent verdaderament fills i filles de Déu (pel Baptisme) Ell sempre està present a les nostres vides; i si ho està, res ens hauria de pertorbar i tot hauria de ser joia, confiança i descans en la seva pau; per mitjà del seu amor</p>
--	---

- La Resurrecció del Senyor (Jn 20,1-29) és la joia, la pau i l'esperança:

- Maria Magdalena i el sepulcre buit (Jn 20,1)
- Maria Magdalena, els dos deixebles i el sepulcre buit (Jn 20,2-10)
- Maria Magdalena plorant desconsolada davant del sepulcre buit (Jn 20,11)
- Maria Magdalena, els dos àngels i el sepulcre buit (Jn 20,12-13)
«¿Per què plores? ¿Per què busques entre els morts aquell que és viu?»
- Maria Magdalena i Jesucrist ressuscitat (Jn 20,14-17)

- Jesús s'apareix als deixebles sent fora l'apòstol Tomàs (Jn 20,19-23)
«Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat jo us envio. Rebeu l'Esperit Sant»
- Jesús s'apareix als deixebles estant també l'apòstol Tomàs (Jn 20,24-29)
«Pau a vosaltres. Tomàs no siguis incrèdul, sigues creient.»
«Feliços els qui creuran sense haver vist»

En el cas de Maria Magdalena i en el cas de l'apòstol Tomàs és Jesús ressuscitat qui dóna consol, pau, joia i esperança: a ells, a la resta dels deixebles i a nosaltres

Mossèn Pedro Martínez

ASSEMBLEA ANUAL

Orde Franciscà Secular de Catalunya

Diumenge 14 de maig 2023

Al Santuari de Sant Antoni de Pàdua

Carrer Santaló 80, Barcelona

Programa

10:00h. **Acollida**

10:30h. **Pregària**

10:45h. **Benvinguda** a càrrec de **Carles Llompart**, ministre de l'OFS Catalunya i **Montserrat Linares**, ministre de la Fraternitat de Pompeia, fraternitat que organitza l'Assemblea.

11:00h. **Fra Armando Trujillo**, ministre General de la TOR, i durant anys Assistent General de la OFS.

“La Naturalesa de l’Orde Franciscà Secular”

(Compartida amb tota l’OFS de Espanya.)

12:30 Eucaristia

14:00 Dinar fratern en el claustre del Santuari., per 20€
reserva fins el dia 9 per WhatsApp al 635612431

A totes les fraternitats de l’OFS de Catalunya:

Durant les jornades de formació mensuals de l’OFS de Catalunya, els germans que assisteixen i comparteixen la jornada sempre són els mateixos durant tot el curs. Trobem a faltar germans.

Perquè l’ Assemblea com el Romiatge a Montserrat creiem que son espais de trobada per fer fraternitat de tots els germans: conèixer-nos, compartir etc.

El Consell de Zona de Catalunya fa un esforç per crear aquets espais de trobada.

Aquest any a l’Assemblea tindrem el plaer de comptar amb la presència de Fra Armando Trujillo, en l’actualitat General de la TOR i durant molts anys Assistent General d’OFS per la TOR. El tema serà: “La Naturalesa de la OFS”.

Os esperem.

AGENDA

4 de maig, Beat Tomàs d'Olera

7 de maig, diumenge V de Pasqua.

8 de maig, Beat Jeremies de Valàquia.

9 de maig, Santa Caterina de Bologna.

Pregària Interfranciscana "Regla Butllada" capítol 9 i 12, preparada per les Franciscanes Missioneres de la Natividad de Ntra Sra i per O.F.M. conventual. A les 19h . A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

11 de maig, Sant Ignasi de Làconi

12 de maig, Sant Leopold Màndic de Castelnuovo

14 de maig, 2er diumenge.

Assemblea Anual , OFS Catalunya (programa adjunt)

16 de maig, Santa Margarida de Cortona, penitent, del III Orde

17 de maig. Sant Pasqual Bailon.

18 de maig, Sant Feliu de Cantalice.

Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència " El Father Brown de G.K. Chesterton", per Sílvia Coll-Vinent, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

19 de maig, Sant Crispí de Viterbo.

20 de maig, Sant Bernardí de Siena.

Pelegrinatge endins, 10h. Conferència " Estimar la creació" per Fra Arun de Madurai, ofmcap. A Palera (Beuda) – Girona

21 de maig , 3er diumenge

24 de maig, Dedicació de la Basílica de Sant Francesc, Assís.

27 de maig, Beat Josep Tous d'Igualada.

28 de maig, 4art diumenge.

30 de maig, Santa Baptista Varano

**Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 -
Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es**